

بسم الله الرحمن الرحيم

برای پاکستان جایز نیست با آمریکا هم‌پیمان شود و برای افغانستان جایز نیست با هند متحد گردد

(ترجمه)

خبر:

خواجه آصف وزیر دفاع پاکستان، روز دوشنبه ۲۰ اکتوبر ۲۰۲۵، ادعای مقام‌های افغان را مبنی بر این‌که اسلام‌آباد به نمایندگی از آمریکا در پی تغییر نظام در کابل است، رد کرد و آن را «یاوه‌گویی محض» خواند.

اسلام‌آباد همواره مدعی بوده که هند، دشمن دیرینه‌اش، با حکومت افغانستان همکاری می‌کند تا از تحریک طالبان پاکستان و دیگر گروه‌های مسلح ضدپاکستانی حمایت نماید. دهلی‌نو این اتهام را رد کرده است. (عرب‌نیوز)

تبصره:

صرف‌نظر از سخنان وزیر دفاع پاکستان، آشکار است که حکام افغانستان اسلام‌آباد را به همکاری با آمریکا متهم کرده‌اند؛ زیرا روابط اقتصادی و نظامی میان دو کشور چنین گمانی را برانگیخته است. در مقابل، حکام پاکستان نیز حکومت افغانستان را به هم‌پیمانی با هند متهم می‌سازند.

در حقیقت، درگیری‌ها و خون‌ریزی‌های میان پاکستان و افغانستان، نزاعی خطرناک در میان مسلمانان است که تنها راه حل آن بازگشت به حکم الله سبحانه و تعالی و رسول اوست. چنان‌که الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿...فَإِنْ تَنَزَّعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا﴾ [النساء: ۵۹]

ترجمه: هرگاه در چیزی اختلاف کردید، آن را به الله و پیامبر بازگردانید؛ اگر به الله و روز قیامت ایمان دارید، این (کار) بهتر است و سرانجام بهتری دارد

اکنون اگر این اختلاف را به الله سبحانه و تعالی و پیامبر صلی الله علیه وسلم بازگردانیم، چه خواهیم یافت؟

نخست: برای هیچ‌یک از سرزمین‌های اسلامی جایز نیست که با دولت‌هایی هم‌پیمان شود که در حال جنگ با مسلمانان هستند.

آمریکا کشوری است که همواره با امت اسلامی در ستیز بوده و از رژیم یهود در اشغال فلسطین و ارتکاب جنایات نسل‌کشی در غزه حمایت می‌کند. هند نیز کشوری است که کشمیر را اشغال کرده و در سراسر قلمرو خود با اسلام و مسلمانان دشمنی می‌ورزد. از این‌رو، کشورهایی که عملاً با اسلام در جنگ‌اند، باید در حالت دشمنی با مسلمانان قرار گیرند. الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿إِنَّمَا يَنْهَنكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَتَلُواكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ وَظَهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ [الممتحنه: ۹]

ترجمه: الله، شما را تنها از (دوستی با) کسانی باز می‌دارد که در کار دین با شما جنگیده‌اند و شما را از شهر و دیارتان بیرون رانده‌اند و به بیرون راندنتان کمک کرده‌اند. و کسانی که با آنان دوستی کنند، ستمکارند.

دوم: صلح دایمی با کشورهایی که در حال جنگ با اسلام‌اند، جایز نیست؛ یعنی متارکه یا آتش‌بس همیشگی با آنان مشروع نمی‌باشد. زیرا چنین کاری، فریضه‌ی جهاد را که تا روز قیامت ادامه دارد تعطیل می‌سازد. افزون بر آن، آتش‌بس دایمی مانع گسترش اسلام می‌شود تا زمانی که الله سبحانه و تعالی دین خویش را بر تمام ادیان پیروز گرداند. الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿وَقَتْلُهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ آلِ دِينٍ كُلُّهُ لِلَّهِ...﴾ [الأنفال: ۳۹]

ترجمه: و با آنان بجنگید تا هیچ شرک و فتنه ای بر جای نماند و دین، سراسر از آن الله شود.

و رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمودند:

«الْجِهَادُ مَاضٍ مِنْهُ بَعَثَنِي اللَّهُ إِلَى أَنْ يُقَاتِلَ آخِرُ أُمَّتِي الدَّجَالَ» (رواه أبو داود)

ترجمه: جهاد از زمانی که الله مرا مبعوث کرد تا روزی که آخرین فرد از امت من با دجال بجنگد، ادامه دارد.

سوم: برای دولت اسلامی جایز نیست که با کشورهای دیگر پیمان‌های نظامی ببندد؛ مانند پیمان‌های دفاع مشترک، امنیت متقابل، یا فراهم‌سازی تسهیلات نظامی چون واگذاری پایگاه‌ها، میدان‌های هوایی و بنادر. همچنین گرفتن قرضه، کمک یا پشتیبانی از کشورهای کافر نیز حرام است.

اسلام چنین پیمان‌هایی را حرام دانسته است؛ زیرا برای مسلمان جایز نیست که زیر پرچم کفر یا در راه کفر بجنگد، از دولت‌های کافر دفاع کند یا آنان را بر مسلمانان مسلط گرداند. رسول الله صلی الله علیه و سلم نیز از یاری گرفتن از کافران منع فرمودند:

«لَا تَسْتَضِيئُوا بِنَارِ الْمُشْرِكِينَ» (رواه احمد)

ترجمه: از آتش مشرکان برای روشنی بهره نگیرید.

مقصود از «آتش» در این جا کنایه از جنگ و هم‌پیمانی نظامی است؛ یعنی مسلمانان نباید در میدان نبرد یا در امور جنگی از کمک و پشتیبانی مشرکان استفاده کنند یا با آنان هم‌صف شوند. و نیز فرمودند:

«فَإِنَّا لَا نَسْتَعِينُ بِمُشْرِكٍ» (صحیح ابن حبان)

ترجمه: ما از مشرک یاری نمی‌گیریم.

ای مسلمانان در پاکستان و افغانستان! بدانید که حاکم واقعی هند و پاکستان، آمریکا است. اوست که دستور می‌دهد و آنان را برای حفظ منافع خویش به کار می‌گیرد. پیوستن یا هم‌پیمان شدن با هر یک از این دو کشور، در حقیقت افتادن در دام و نیرنگ آمریکاست.

ما نمی‌پذیریم که نظام کنونی کابل همچنان به همکاری با آمریکا ادامه دهد؛ زیرا اگر چنین باشد، در واقع توطئه‌ای علیه امت اسلامی و منافع آن است، همانند مسئله‌ی واگذاری پایگاه بگرام که ترامپ آن را مطالبه کرده است.

ای مسلمانان پاکستان و افغانستان، به‌ویژه علمای بزرگوار! ما باید از حکام افغانستان بخواهیم که تمام روابط خود را با هند قطع کنند و از حکام پاکستان بخواهیم که روابط خود را با آمریکا پایان دهند. همه‌ی ما باید در همه‌ی امور زندگی، خواهان اجرای کامل احکام اسلام باشیم.

تنها خلافت راشده بر منهج نبوت است که می‌تواند امت اسلامی را با تمام منابع عظیم و توان خود متحد ساخته، سرزمین‌های اشغال‌شده را آزاد و دشمنان اسلام را وادار به عقب‌نشینی نماید.

ای افسران و سربازان ارتش پاکستان و مجاهدان افغانستان! شمشیرهایی را که بر روی مسلمانان کشیده شده است، در هم شکنید! تمام توان و نیروی خویش را متوجه دشمنان واقعی سازید: دولت هندوی هند، رژیم یهود، و سرکرده‌ی صلیبیان، آمریکا. به درون خود بازگردید و بت‌های قبیله‌گرایی و ملی‌گرایی را از دل‌هایتان بیرون افکنید؛ زیرا این اندیشه‌ها شما را هیزم آتش دوزخ می‌سازد. با ایمان راسخ و اراده‌ی استوار، تسلیم کامل دین اسلام شوید و برای ترک هیچ حکم شرعی بهانه‌تراشی نکنید.

یار و یاور دین الله سبحانه و تعالی شوید و نصرت خویش را برای برپایی خلافت راشده بر منهج نبوت تقدیم کنید؛ خلافتی که شما را در یک صف متحد خواهد ساخت تا نیرویی شوید که دشمنان را به هراس افکند و دل‌های مؤمنان را شاد گرداند.

نویسنده: مصعب عمیر - ولایت پاکستان

1 جمادی الاول 1447 ه.ق.

23 اکتور 2025 م.

مترجم: عبدالرحمن مستنصر